

Василь Тимощук

П'ята пора року

ББК 84 (4Укр)6
Т-414

Тимошук В.

П'ята пора року. Вірші. – Рівне: Волинські
обереги, 2008 – 90 с.

У першу збірку Василя Тимошука «П'ята
пора року» увійшли вірші, написані в різні роки.
Автор закликає читачів любити рідний край,
родину, українську пісню, зачіпає потаємні
струни душі. А ще – посміятися над реаліями
буденного життя, любити рідну веселкову мову.

*Щира подяка всім меценатам, що посприяли
виданню цієї збірки:*

Рижковський О.,

Човган С.,

Мишков М.,

Сачковський В.,

Лукащик П.,

Бугато Р.,

Одирака Ю.

та іншим...

ISBN 978-966-416-098-5

© Василь Тимошук, 2008

© «Волинські обереги», 2008

Передмова

Щаслива людина, у якої співає душа...

Ці слова можна сказати про поета-пісняра Василя Тимощука. Записані ним пісні знають не лише на теренах України, а й далеко за її межами. Вони з успіхом звучали на всеукраїнських та міжнародних пісенних фестивалях.

Перша збірка віршів та пісень несе в собі любов до жінки-берегині, друзів, родини, до рідного краю і в цілому до України. Авторові вдалося відтворити у віршах непростий час становлення нашої молоді держави, возвеличити духовні цінності, в тому числі – прекрасне почуття любові. Віриться, що ці пісні та вірші завжди знайдуть шлях до людських сердець, засіватимуть у їхніх душах зерно добра.

У другій частині збірки автор засобами гумору і сатири у формі бувальщин, байок, гуморесок гостро оцінює реальну дійсність. Вдалим також є те, що сюжети цих творів взяті з повсякденного життя, в яких автор від душі сміється не тільки над людьми, які потрапили в неординарну ситуацію, а й над такими вадами, як заздрість, чванство, пихатість, підлість... Сміх

лікує застуджені душі, гоїть рани на серці,
продовжує вік. Життя складається в основному
із буднів, тож нехай цей гумор і сатира, словами
автора збірки “будні перетворює на свято”!

Віктор Герасимов,
заслужений діяч мистецтв України,
президент Асоціації діячів
естрадного мистецтва України,
лауреат премій ім.А.Малишка,
ім.Гулака-Артемівського, ім.І.Козловського

П'ята пора року

П'ЯТА ПОРА РОКУ

У кожного з нас
Буває лиш раз
П'ята пора року у житті –
Вона гріє кров,
Приносить любов,
Щастя дні і ночі золоті.

Без цієї пори не прийшов би день,
Без цієї пори не було б пісень.
Я долі завдячую, що наяву
Цією порою ще й досі живу.

Та час промайне
І вже промине
П'ята пора року назавжди.
Не наздоженеш
І не повернеш –
Лише можеш в серці зберегти.

Без цієї пори не прийшов би день,
Без цієї пори не було б пісень.
Я долі завдячую, що наяву
Цією порою ще й досі живу.

ПІСНЯ РІДНОГО ДОМУ

На світі пісень і пісень –
Від них аж дзвенить далина.
Одна з них живе лише день,
А інша луна і луна.

Така незбагненна їх суть,
Отих, що в віках не старіють,
Що людям розраду несуть
І душі остуджені гріють.

Пісня рідного дому
Зніме смуток і втому.
Розрадить в краю чужому
Пісня рідного дому.

В цій пісні снага і снага,
В цій пісні не в'яне розмай –
Вона у біді помага,
Лиш серцем її заспівай.

На світі є море пісень,
Та в морі – одна лиш єдина,
В якій поєдналося все:
Вітчизна і дім, і родина.

Пісня рідного дому
Зніме смуток і втому.
Розрадить в краю чужому
Пісня рідного дому.

ВОЛИНЯНОЧКА

На Україні, на Волині,
Де річки й озера сині,
Де зелені діброви
І дівчата чорноброві,
Де спішать на вечорниці
Гарні хлопці смаглолиці –
Там співанка-волинянка
Забавляє до світанку.

Волиняночка, волиняночка –
Волі буйної любя донечка.
Волиняночка, волиняночка –
Золота краплина сонечка.

На Україні й на чужині
Знають пісню із Волині,
З нею дружать залюбки
І дорослі, й малюки.
Прилетить, немов жар-птиця,
В серце влється, як живиця –
Повторятимеш до ранку
Волинянку-забавлянку.

Волиняночка, волиняночка –
Волі буйної любя донечка.
Волиняночка, волиняночка –
Золота краплина сонечка.

Ось і ти тепер віднині
Знаєш пісню із Волині

І її веселу вдачу,
Ще й мелодію гарячу.
Погукай – вона озветься,
До серденька пригорнеться
І поманить на гулянку
Дивна пісня-волинянка.

Волиняночка, волиняночка –
Волі буйної люба донечка.
Волиняночка, волиняночка –
Золота краплина сонечка.

КОЗАЦЬКА СЛАВА

Наша доля –
Роки буремні,
Поклик волі...
Та – недаремно:

Ми воювали
За родину,
Ми захищали
Україну!

Козацьку славу ми не зганьбили,
Її, як прапор, несли в бою,
І Україну ми так любили,
Як люблять діти матір свою.

Наші втрати
Ще не забулись –
Нас багато
Не повернулось.

Та цього воля
Не питає,
З нашого болю
Виростає.

Козацьку славу ми на зганьбили,
Її, як прапор, несли в бою,
І Україну ми так любили,
Як люблять діти матір свою.

СМІЙСЯ!

Смійся над бідюю
І не панікуй,
Серденько від болю
Жартами лікуй.

Хай громи і зливи –
Хникати завжди!
З друзями щасливим
Будеш ти завжди.

Смійся, нехай ворог плаче!
Смійся крізь розпач невдачі!
Смійся, бо лише сміх
Продовжує вік!

Не живи журбою,
Світом не марудь,
А живи любов'ю
І веселий будь.

Сміх – найкращі ліки
Від усіх недуг,
Для душі – утіха
Й рятувальний круг.

Смійся, нехай ворог плаче!
Смійся крізь розпач невдачі!
Смійся, бо лише сміх
Продовжує вік!

А В ОДЕСІ!..

Хтось вирушав в гори,
А хтось спішить до моря
Серцем і душею відпочить,
А я все до Одеси
Спішу знімати стреси –
І потяг в темінь ночі мене мчить.

А в Одесі – оксамитовий сезон,
А в Одесі – сонце і озон,
Та знайомих – не злічити,
Помагають відпочити,
І в цьому неабиякий резон.

Хтось – в Карловії Вари,
А хтось – аж на Канари.
Як то кажуть, кожному своє.
А я не на Багами,
А до Одеси-мами,
Бо то таки для мене, то – моє!

А в Одесі – оксамитовий сезон,
А в Одесі – сонце і озон,
Та знайомих – не злічити,
Помагають відпочити,
І в цьому неабиякий резон.

Подейкують вже люди:
До Марса тури будуть,
Бажаючих уже багато є.
А я Одесу знаю,

Її не промінюю,
Бо то таки для мене, то – моє!

А в Одесі – оксамитовий сезон,
А в Одесі – сонце і озон,
Та знайомих – не злічити,
Помагають відпочити,
І в цьому неабиякий резон.

ВИХІДНИЙ

Знову тиждень минув, наче мить,
І день вихідний за вікном.
Я в кав'ярню зайшов відпочити
І душу зігріти вином.

Музика тихо озвалась
Крізь барви яскравих огнів,
В серце бальзамом вливалась –
І стало приємно мені.

Вихідний, вихідний,
Як чудово, що є вихідний!
Для когось – веселий,
Для когось – сумний
Вихідний, вихідний.

А за столиком біля вікна,
Де вився цигарки димок,
Возсідала панянка одна
В полоні журливих думок.

Поруч підсісти хотілось,
Розважити погляд сумний –
У погляді тім засвітилось,
Що я тут, на жаль, вихідний.

Вихідний, вихідний,
Як чудово, що є вихідний!
Для когось – веселий,
Для когось – сумний
Вихідний, вихідний.

Я ДО ЦИГАНКИ НЕ ПІДУ

Я до циганки ворожити не піду
Ані про радість, ні про смуток чи біду.
Знаю я, знаєш ти,
Що крути не верти,
А від долі не сховатись, не втекти.

Що було – те було,
Відгоріло, відцвіло,
Білим снігом замело всі дороги.
А що буде – те буде,
Не відають люди,
Хвала чи хула – все від Бога.

Я до циганки ворожити не піду –
Уже поради ні від кого я не жду.
Знаю я, знаєш ти,
Мусим шлях свій пройти,
Хрест життєвий самотужки пронести.

Що було – те було,
Відгоріло, відцвіло,
Білим снігом замело всі дороги.
А що буде – те буде,
Не відають люди,
Хвала чи хула – все від Бога.

ВСЕ ПОВТОРИТЬСЯ...

Все повториться на світі –
Так було уже не раз,
Як весна у розмаїтті
Поверталася до нас.

Ми хвилюємось, як діти,
Що ідуть у перший клас.
Все повториться на світі...
Лише тільки не для нас.

Все повториться на світі!
Хоч крути, а хоч верти –
Восени зів'януть квіти,
Щоб весною зацвісти.

Тільки долю не змінити –
Біль душі лікує час...
Все повториться на світі,
Лише тільки не для нас.

Все повториться на світі:
Зорепад і листопад,
А любов не повторити –
Не повернеться назад.

Часу плин не зупинити,
Хоч і хочеться не раз.
Все повториться на світі,
Лише тільки не для нас.

МОВЧАННЯ

Зустрілися очі та й на перехресті доріг –
Гукали, кричали, а слів не було.
І падав на землю зажурений сніг,
Бо ж в серці кохання уже відцвіло.

Мовчання – найкращі слова,
Що можу тобі я сказати.
Відболіла тобою уже голова,
Тож навіщо про це розмовляти?

Молилися очі скорботно до сивих небес,
Та з віч покаянна сльоза не текла.
Чому ж я іду від тебе й до тебе?
Нема в самоти ні вогню, ні тепла.

Мовчання – найкращі слова,
Що можу тобі я сказати.
Відболіла тобою уже голова,
Тож навіщо про це розмовляти?

БІЛІ КВІТИ

Різкий різдвяний вітер
На склі нам сіяв квіти,
А за вікном хурделиця мела.
Зимові білі квіти –
Я їх хотів зігріти,
Однак вони зів'яли від тепла.

Білі квіти-дивоквіти буйно так цвітуть
В сивім січні рано-спозарання.
Білі квіти-дивоквіти, мила, не забудь –
Наше нерозділене кохання.

Я думав, крига скресне,
Любов моя воскресне –
А ця весна лиш болю завдала.
І сниться знову вітер,
Зима і білі квіти,
Що соромливо в'януть від тепла.

Білі квіти-дивоквіти буйно так цвітуть
В сивім січні рано-спозарання.
Білі квіти-дивоквіти, мила, не забудь –
Наше нерозділене кохання.

ОСІННЯ ПОРА

Кленовий жовтий лист
На вітрі кружеля.
Все знову, як колись,
Лише без тебе я.

І спомином в душі
Кохання не згаса...
Нехай ідуть дощі
І плачуть небеса!

Напевно, все життя я буду знову й знов
Шукати з каяттям загублену свою любов.
Хоч знаю, що вона вві сні лише озветься,
Бо серед осені весна у серце не вернеться.

Ступає на поріг
Вже осінь золота.
Тягнуся із доріг
До тебе, наче птах.

І знов димить туман,
І знов гудуть вітри,
А час не гоїть ран
Осінньої пори.

Напевно, все життя я буду знову й знов
Шукати з каяттям загублену свою любов,
Хоч знаю, що вона вві сні лише озветься,
Бо серед осені весна у серце не вернеться.

ЖАРТОМА

Жартома зустрічалися ми
Із тобою посеред зими,
Падав ніжно і лагідно сніг
Крізь веселий та радісний сміх.

А стежини-шляхи непрості
Простелилися нам по житті,
Тож не просто збагнуть, що дарма
Ми сприймаєм любов жартома.

Жартома, жартома, жартома
У серцях оселилась зима.
А дороги в минуле нема
Ні всерйоз, ні жартома.

Жартома намагаємось ми
Із тобою посеред зими
Крізь замети колучо-сумні
Повернутися знов у ті дні,

Де щасливі обоє були,
Де без жартів і дня не могли,
І зітхаємо лиш крадькома,
Що дороги в минуле нема.

Жартома, жартома, жартома
У серцях оселилась зима.
А дороги в минуле нема
Ні всерйоз, ні жартома.

ПОВЕРНИСЬ!..

На землі нема молитви,
Щоб вернулися роки –
Тож доводиться платити
За гріхи і помилки.

Картаю себе і каюсь,
А роки – згори униз.
Кохана, пробач, благаю,
Повернись!.. Повернись...

Спадає весняна повінь,
Стихає чуттів кришталь,
Лишивши солодкий спомин
І тиху гірку печаль.

Ти душу мою навіки
Жбурнула собі до ніг –
Немає від тебе ліків,
Спасіння нема мені.

Довго я блукав по світі,
Мріяв знов тебе знайти –
Відцвіли, зів'яли квіти
На стежках від самоти.

Де тебе шукать – не знаю,
А роки – згори униз.
Кохана, пробач, благаю,
Повернись!.. Повернись...

Спадає весняна повінь,
Стихає чуттів кришталь,
Лишивши солодкий спомин
І тиху гірку печаль.

Ти душу мою навіки
Жбурнула собі до ніг –
Немає від тебе ліків,
Спасіння нема мені.

ЛІТО

Бігло літо
Споловілим житом,
Розганяло хмари,
Сонечком сміялось
Та пісні співало
Під гітару,
Під гітару.

Літо – це просто літо,
Зайві тут слова.
Літо – це просто літо,
Серцю хочеться співать.

Несло літо
Фарби розмаїті
В золотім відерці –
Землю фарбувало,
Казку повертало
В моє серце,
В моє серце.

Літо – це просто літо,
Зайві тут слова.
Літо – це просто літо,
Серцю хочеться співать.

ДРУГИЙ БЕРЕГ НЕБА

Іду я від тебе й до тебе,
Твоїх берегів неземних.
Блукаю, як місяць по небі
Між хмар непривітно-сумних.

Ті хмари – немов острови,
Залишені мною колись,
Без співу пташок, без трави
І з мріями, що не збулись.

А на другому березі неба
Ще квітнуть весною сади,
А на другому березі неба
Зі мною ти поруч завжди.
Жаль, до другого берега неба
Ніколи вже не допливти.

Несуть мене крила пом'яті
У хвилі чужої ріки.
А знову до тебе піднятись
Старі не пускають гріхи.

Гріхи ті – немов острови,
Залишені мною колись,
Без співу пташок, без трави
І з мріями, що не збулись.

А на другому березі неба
Ще квітнуть весною сади,
А на другому березі неба
Зі мною ти поруч завжди.
Жаль, до другого берега неба
Ніколи вже не допливти.

В МІСЬКОМУ ПАРКУ

В міському парку поблизу фонтана
Чарують надвечір'я весняні.

І звуки саксофона
Пливуть безперестанно
То веселі, то сумні.

І хто б куди не поспішав у справах,
А тут таки спиняється на мить –
Хтось просто для розваги,
Хтось просто для забави,
А я – душею відпочить.

А саксофон
То гірко плаче, то сміється...
Життя – як сон,
Назад не повернеться.

В міському парку поблизу фонтана
Для музиканта проминають дні.
Тут саксофон невтомний,
Тут музика не тане –
Ллються звуки чарівні.

Бува, п'ятак хтось до футляра кине,
А дітлахи – цукерки й шоколад,
Хтось знизує плечима
І проминає чинно –
Кожен сприймає на свій лад.

А саксофон
То гірко плаче, то сміється...
Життя – як сон,
Назад не повернеться.

ХОВАЛИСЬ ЗОРЯНІ ОТАРИ

Ховались зоряні отари
І місяць теж кудись тікав,
Коли щовечір під гітару
Пісні для милої співав.
Сусіди лаялись та й годі
За те, що сон їм перебив,
А я щоразу нові оди
Горланив тій, яку любив.

Смійся й плач, моя гітаро,
Серце піснею втішай,
Щоб розвіялися хмари
І розігрілася душа.

Хай місяць утіка за хмари –
Його я зовсім не держу,
З трьома акордами у парі
Свою любов приворожу.
Гітара завжди й скрізь у моді –
Чарує дам і юних фей,
Тепер вона мені в пригоді,
Хоч я далеко не Орфей.

Смійся й плач, моя гітаро,
Серце піснею втішай,
Щоб розвіялися хмари
І зігрілася душа.

Вже мрій розтанули примари,
Коли по світі мандрував,

Та вірну подругу-гітару
Я ні на що не проміняв.
Жаль, мрій розтанули примари,
Коли по світі мандрував,
Та вірну подругу-гітару
Я ні на що не проміняв.

Смійся й плач, моя гітаро,
Серце піснею втішай,
Щоб розвіялися хмари
І зігрілася душа.

РОМАНТИЧНЕ ОПОВІДАННЯ

На білім аркуші зими
З тобою вдвох писали ми
Першого кохання
Романтичне оповідання –
Оповідання, у якому поруч ми
Мріями летіли до весни,
Крізь дні і ночі у рожеві сні;
І падав нам до ніг
Білий-білий сніг,
А ми чекали на прихід весни.

Романтичне оповідання, надії, сподівання –
Усе минуло назавжди.
Романтичне оповідання, нездійснені бажання
Згадаю я, згадай і ти.

Перегортаєм залюбки
Оті далекі сторінки
Першого кохання
Романтичне оповідання –
Оповідання, у якому снять зірки.
Хочемо й не можемо забуть,
Не можемо й не хочемо збагнуть,
Чому у серці знов
Не просить нас любов,
Коли прийшла зима,
Її вернуть.

Романтичне оповідання, надії, сподівання –
Усе минуло назавжди.
Романтичне оповідання, нездійснені бажання
Згадаю я, згадай і ти.

РІВНЕ

Під стукіт вагонних коліс,
Мугичучи пісеньку в такт,
Це місто лишив я колись,
Укинувши в річку п'ятак.

Здавалось, бажання пусте –
В юнацьку вертатися мрію.
Не думав, що переросте
Воно крізь літа в ностальгію.

Здрастуй, місто, здрастуй, юність,
здрастуй, Рівне!
Знаю, ти мене чекаєш край ріки.
У життя твоє розмірене й спокійне
Я повернусь крізь негаразди і роки.

Боярка, Грабник, Басів Кут –
До болю знайомі місця,
Зустрінуся з друзями тут
І нам звеселяться серця.

І знову далека весна
Нам сонця нахлюпає в душі,
І тиха гітарна струна
Простуджену пам'ять зворушить.

Здрастуй, місто, здрастуй, юність,
здрастуй, Рівне!
Знаю, ти мене чекаєш край ріки.
У життя твоє розмірене й спокійне
Я повернусь крізь негаразди і роки.

У ВАГОНІ

Холодніє на пероні
І потяг вже на колії.
Зі мною поруч у вагоні
Їдуть роздуми мої.

Негаразди всі вчорашні,
Гріхи, надії, помилки,
Подорожують бідолашні
Неприкаяні думки.

А у вагоні-ресторані
Чумакають мої дні.
То веселі, то печальні,
То тверезі, то хмільні.

Вітровії на пероні
Гудуть мелодію сумну.
А я шукаю у вагоні
Згаяну свою весну.

Залишилась на вокзалі
Бентежна юність золота,
У замріяній вуалі
Розпорошені літа.

МИНУЛИ ВЖЕ ДАВНО ТІ ДНІ

Минули вже давно ті дні,
Коли я марив Вами,
Коли Ви снилися мені
Осінніми ночами.

Чого ж так щемно на душі,
Коли усе згадаю?
Десь там далеко йдуть дощі
І вороття немає.

Ми вже не тії, що колись,
Байдужість поміж нами,
Дороги наші розійшлись
І поросли тернами.

Вогонь в очах давно погас
І серце не тріпоче.
Як я зустріну знову Вас –
Ви не відводьте очі.

І хоч життя стрімка ріка
Навіки розділила,
Здригне безпомічно рука,
Згадавши враз про крила.

Ми вже не тії, що колись,
Байдужість поміж нами,
Дороги наші розійшлись
І поросли тернами.

ЖУРАВЛІ

Журавлі в небесах, журавлі –
Це вже осінь іде по землі,
Жовтим листям спадає до ніг,
Навіваючи смуток мені.

І душа переймається тим,
Що не буду уже молодим,
Що літа пролетіли, як мить,
Не вернути їх, не зупинить.

Журавлі знов у вирій летять наді мною,
А на серці журба і печаль.
Я гукаю: “До зустрічі, птахи, весною!”
А у відповідь чую: “Прощай...”

Журавлі в небесах, журавлі –
Це ж бо нашого літа жалі,
Це жага ще не здійснених мрій,
Це снага сподівань і надій.

Просурмлять журавлі в небесах –
І... озветься синиця в руках...
Та чи ж варт перейматися тим,
Як синицю в руках вберегти?

Журавлі знов у вирій летять наді мною,
А на серці гризота-печаль.
Я гукаю: “До зустрічі, птахи, весною!”
А у відповідь чую: “Прощай...”

ПІДНІМЕМ КЕЛИХИ ЗА НАС!

Зберемось на природі, друзі,
Колись гуртом у вихідні.
Невимушено в тіснім крузі
Згадаємо минулі дні –

Нам є про що погомоніти,
Як в добрі ті старі часи,
І молодечо захмеліти,
Почувши щирі голоси.

Піднімем келихи за нас,
Щоб зустрічатись ще не раз,
Щоб Бог дав сили і снаги –
Хай заздрять наші вороги!

Зберемось на природі, друзі,
У вихідний чи й на будні.
І закує зозуля в лузі
На довгі і щасливі дні.

Нам буде затишно й приємно,
У душі радість потече.
І зрозумієм, що даремно
Так рідко бачимося ще.

Піднімем келихи за нас,
Щоб зустрічатись ще не раз,
Щоб Бог дав сили і снаги –
Хай заздрять наші вороги!

КЛОУН

Вже не падають квіти до ніг,
Овації стихли і сміх.
Десь там, за лаштунками, клоун.
Вже згасли довкола вогні
І трішечки сумно мені –
У цирку скінчилося шоу.

Пересмішник, веселий жартун
Серцю радість завжди дарує,
Розвіває журбу і сум,
Застуджені душі лікує.

Вже на арену ступила ніч
Без музик й святкових свіч.
Шкода, що скінчилося шоу...
Вже сяє зоря в вишині,
Вона нагадала мені,
Що клоун повернеться знову.

Пересмішник, веселий жартун
Серцю радість завжди дарує,
Розвіває журбу і сум,
Застуджені душі лікує.

**БУВАЛЬЩИНИ,
ГУМОРЕСКИ,
БАЙКИ**

ЧОЛОВІК І ПОЕТ

Чоловік запитує поета:
– Де ти береш свої сюжети,
Римуєш гарно ти слова,
Що аж хмеліє голова.

Бо коли вірші твої читаєш,
Про все на світі забуваєш.
Так і хочеться співати,
Будні змінювать на свято.

То гірко плаче, то сміється,
Твій вірш бальзамом в серце ллється.
Він ласкою завжди втіша,
Коли незвірена душа.

Звідки в тебе оди і сонети.
Друже, поділись секретом.
На що той відповідає:
– Скажу чесно, сам не знаю,

Може, дар Божий,
А може і ні.
Про те не гоже
Судити мені.

БДЖІЛКА

Хлоп'ята бавились на річці,
Купались у теплій водичці.
Була довкола нестерпна спека,
Пливла бджілка по річці здалека.

З останніх сил за життя боролась,
Украй виснажена і квола.
Чіплялась бджілка за травинку,
Хотілось жити їй ще хоч хвилинку.

Взяв хлопчик на долоню бджілку,
Повзла вона безсило лише хвильку,
У нестямі, бідна, тріпотіла,
Помираючи, боляче вкусила.

БУР'ЯН

Був на світі чоловік,
Проживав безпечно вік.
Пив, гуляв і веселився,
Їв і спав, і не журився.

Та усе колись минає.
Прийде осінь і питає,
Навіщо жив на світі,
Як бур'ян у самоцвіті.

Пожовкло листя, цвіт зів'яв,
Самого себе обікрив.
І надто пізно зрозумів,
Що існував – не жив.

Вмер чоловік, а хто згадає,
Коли згадать про що немає.
На могилі виросте бур'ян –
Чоловік у всьому винен сам.

МУДРИЙ ПУГАЧ

Пугач, зануда вчений,
В лісі всіх застерігав:
– Куди лізеш, ще зелений
Для дорослих великих справ.

Якби хоч половину,
Те, що знаю я, ти знав,
Тоді тебе ніхто не кинув,
В дурнях ніколи не лишав.

Якби мене ти слухав
Просто та без запитань.
На холодне ти б не дмухав,
Не ліз даремно у вогонь.

На поради щоб зважав,
Життя по-іншому тікло б.
То на граблі не наступав,
Проблем зовсім не було б.

Мудрість і знання свої
Я з книг завжди черпаю.
Бо вже пуд солі майже з'їв,
То ж багато чого знаю.

ЦИГАНСЬКА ШКОЛА

Життя доволі складна штука.
У цигана своя наука
І школа у цигана своя, –
Про неї розповім вам я.

Перш як розмовляти з сином,
Циган в руки взяв лозину.
І давай нею гамселити,
Бідолаху розуму учити.

– Підеш, сину, у крамницю –
Не кради, не роби дурниці.
Купиш оцету й олії,
По дорозі не розбий їх.

Ось така циганська школа,
Може, надто вже сувора.
Не мені про те судити,
Як дітей циганам вчити.

КОЛОМИЙКА

Ой зіграйте нам, музики,
Весело-весело.
Хай лунають коломийки
На третєє село.

Ой заграйте, музиченьки,
Веснянку зіграйте.
Щоб зігрілося серденько,
З нами заспівайте.

Я за рідну Україну
Пригощу знайомих.
Всім наллю, кого зустріну,
Запрошу додому.

Вип'єм, браття-українці,
За людей хороших.
Щоб круті у нас англійці
Позичали гроші.

Якщо жінку вкрали в тебе –
Не журись, козаче,
Може, так воно і треба,
Хай сусід твій плаче.

Якщо жіночка вродлива –
Всі до неї ласі.
Та коли вона ревнива –
Чоловік в «атасі».

Якщо дівка кучерява
Ще й весела вдача,
Буде радісна забава.
Не барись, козаче.

Якщо дівка гонорова
Ще й копилить губу,
Начувайся, будь готовим
І чекай на згубу.

ВЕСЕЛІ ЧАСТІВКИ

Їздять нам по вухах
Наші депутати.
Мову ту послухать –
Будемо багаті.
 Як ідуть до влади –
 Гори обіцяють,
 А прийдуть до влади –
 Обіцянки зникають.

Смішно і невтішно
Та життя триває.
Соромно і грішно,
Що таке буває.
 У полі комбайнер
 Заробляє гроші,
 А міліціонер
 Прямо на дорозі.

Зібрали врожаї –
Шана і подяка.
Для одних премії –
Іншим дуля з маком.
 Розвалили всюди
 Заводи й колгоспи.
 І лишились люди
 Знову голі й босі.

Плакала циганка,
Плакала-ридала.
Що сьогодні з ранку
Гроші в неї вкрали.
 Вкрали всі товари,
 Ще й нову спідницю,

Карти і гітару,
Цигана й рушницю.
Жалілася баба
Голові сільради,
Що сусід нахаба
Хоче її звабить.
Бабі дев'яносто –
Час уже вмирати.
Ходить сама в гості
До сусіда хати.

Циганка охоче
На картах гадала,
За сеанси гроші
Ні з кого не брала.
Якось на привозі
Циганка стояла,
Прямо на дорозі
Медом пригощала.

Циганка навчала
Сина бути чесним:
Те, що разом крали,
Додому не нести.
Циган дуже просто
Примудростям навчав,
Перед тим, як красти,
Дивись, щоб не попавсь.

Касиром циганка
Довго працювала,
Та гроші у банку
Ніколи не брала.
Лається дружина,
Виганяє з хати.
Є на те причина,
Бо нема зарплати.

БАЙКА ПРО БАРАНА

На світі жив баран,
В отарі був не те щоб пан.
Як міг, так і крутився,
Серед еліти нишком грівся.

Врівноважений, спокійний,
Навіть іноді активний.
Зла нікому не бажав,
Завжди усім допомагав.

Та дуже часто прогинався,
Бо до влади вперто пхався.
Для начальства був взірцем,
Тож замом став за це.

Враз з'явилася пиха,
Очі стали, як в бика.
І тепер простий баран
У отарі справжній пан.

Від неробства зажирів,
Все більше й більше нахабнів.
Та долі праведна рука
З барана зробила шашлика.

Скінчилась влада барана,
Така історія сумна.
А хто дасть відповідь мені,
Скільки при владі баранів?

РИБАЛКА З ДИКИМ МЕДОМ

Якось раз удвох з сусідом
На рибалку ми пішли.
А за нами мовчки слідом
Кіт з собакою брели.

Не сказавши ані слова,
Сусід подався край ріки.
А я сиджу, чекаю кльову,
Поринувши в думки.

Аж раптом чую гамір, крик.
– Що трапилось? – питаю.
Дивлюсь, біжить сусід, як бик,
Розмахує рукою.

Я з початку розгубився
І не знаю, що робить.
А сусід, немов сказився,
Репетує і кричить.

З того всього переляку
Сусід наче здичавів,
Зачепився за гіляку
Так, що носа потрощив.

Перед самою вербою
Він у воду гульк мерщій.
Придивляюсь: над водою
Весь бджолиний дикий рій.

Собака гавкав, кіт мовчав.
Сусід в річці купався,
А я на березі стояв.
Давно так не сміявся!

Історія минулих днів.
Та варто пригадати,
Як сусід мене хотів
Медком почастувати.

БАТЬКІВСЬКА ЛЮБОВ

Синочка батько так любив,
Що нічого не жалів.
Був він солідний бізнесмен.
Треба гроші – без проблем.

Якщо треба сину скутер
Чи крута мобіла,
Велосипед чи комп'ютер:
Без питань – скільки діла?

Виріс син, вже став мужчина
І збільшились потреби.
Батько прикупив машину,
Як треба – значить треба.

Не було йому відмови,
У тому вся причина.
Та ось в один день чудовий
Арештували сина.

ПЕРЧИНА

Чоловік важко працював,
Свою роботу шанував.
Був невисоким, огрядним,
Проте чесним і порядним.

Він смачно їсти полюбляв,
То ж через те не раз страждав.
Взимку якось у негоду
Із ним трапилась пригода.

Росла у вазоні перчина –
Маленька, декоративна.
Він зірвав її, та й з'їв,
Тому що дуже зголоднів.

І уже через хвилину
З ним була така картина,
Що не знаю, як сказати,
Не змалювати, не описати.

То присідав, підскакував,
То лежав, руками розмахував,
Ходив, як цап, туди-сюди,
Ще й випив літрів три води.

Потім, як з ланцюга зірвався,
У медпункт мерщій подався.
Від біди лікар врятував,
Годину шлунок промивав.

ПРО СУСІДА, СІРКА І КАПЕЛЮХА

Придбав сусід мій капелюха
Прикривати лисину та вуха,
А щоб обнову замочити –
Вирішив у гості запросити.

Я, як міг, всіляко упирався
Та, врешті-решт, не витримав і здався.
Ще змалку вчила мене мати:
Сусідів треба шанувати.

Яечня, сало, хліб і бараболя,
Вареники, капуста, розсол і квасоля.
Стіл накритий – ну просто клас
І пес Сірко поважно біля нас.

Перший келих, відомо, за обнову,
За стильний капелюх чудовий,
А далі, наче біс попугав,
Лилась рікою медовуха.

Вже пес Сірко сидів у капелюсі
І чинно чухався у вусі,
А сусід горілку щедро наливав,
По-змовницьки до песика моргав.

А коли пісню сусід горлав,
Сірко, як міг, йому допомагав
Так, що вуха вмить позакладало
І почалось, все жіноцтво позбігалось.

Пішли у хід і кочерга, і макогін.
Добряче нам дісталось усім,
А пес Сірко, хитрющая тварюка,
Через вікно утік із капелюхом.

На другий день в грязі по вуха
Повернувся Сірко без капелюха,
В зубах тримав поношений картуз.
Такий от у житті бува конфуз.

ЕКСТРАСЕНСИ

Розвелоя екстрасенсів,
Хоч греблю гати.
І тепер немає сенсу
До лікаря іти.

Чудотворці-екстрасенси
Хворобу будь-яку знайдуть.
І вже за декілька сеансів
Здоров'я повернуть.

Вони усі такі хороші,
Хоч до рани приклади.
Головне, щоб були гроші,
То тоді до них іди.

Екстрасенсам довіряла
Бабуся Уляна,
Сідниці прикладала
До телеекрана.

Думала, мине хвороба,
Загоїться триклята вавка.
Екстрасенсів допомога,
Як мертвому припарка.

Котик Мурчик занедужав
У одного діда.
Не мурликав і не їв
Ковбаси та хліба.

Кота водою покропить
Екстрасенс порадив,
Діду теж ту воду пий,
Бо у ній заряди.

Кіт не витримав і здох
Цілющого сеансу.
Так лікують від хвороб
Чудо екстрасенси.

ВАРЕНИК

Розповім я вам, панове,
Одну історію прикольную,
Як поїхав театр ляльковий
У турне гастрольне.

Після вистави в місті «ЕН»
Голодні, як вовки, артисти
Зайшли в місцевий ресторан
Що-небудь поїсти.

Один нестриманий артист,
Напевно, уже і чорта з'їв.
Був невисокий в нього зріст,
Вареники любив.

Мені вареники й горілки,
Порцій шість, напевно, з'їм.
Офіціант питає: Скільки?...
– Давайте тоді сім.

І прошу в один посуд
І ще сметани, та мерщій,
Бо я змучений й не в дусі,
Сьогодні дуже злий.

Щоб ви бачили гримасу
У офіціанта на чолі,
Заїкалися б відразу,
Мовчали б взагалі.

Залишили свої справи
Офіціант і бармен спішно
Подивитись на виставу
Уся кухня вийшла.

І що то за такий артист,
Якого племені і роду,
Що вареників стільки їсть
За одним заходом.

Скінчилися давно гастролі,
Вернулися у рідне місто.
Вареником в своєму колі
Звали всі артиста.

ЧЕРВОНЕ ЧИСЛО

Чоловік в майстерні працював,
У чарку часто заглядав,
Та ще й прогулював роботу,
Майстер мав з ним завжди клопіт.

Одного разу майстер каже:
– Скажи, зізнайся, любий друже!
Було вчора у тебе свято
Чи просто випито багато.

А чоловік відповідає:
– А що у вас календаря немає?
На календарі червоне число,
Тому й на роботі не було.

– Ти мене уже давно дістав, –
Не витримав майстер, закричав:
– Коли брехати перестанеш,
Зараз як дам – зелене стане.

– То ви пробачте, Бога ради,
Я також був би дуже радий
І не проти, щоб о цій порі
Видали нові календарі.

КОМПРОМАТ

Жінка на фірмі працювала,
Керівнику усе доповідала:
Хто, де, коли і з ким,
Що робив, займався чим.

Всі плітки й новини знала,
Компрогат на всіх збирала:
На підлеглих і на замів,
Вела свою на те рекламу.

Хто спізнився на роботу,
У кого який є клопіт,
Скільки раз кури́в, пив каву,
Телефонував у власних справах.

Хто на кого мав образу
Дізнавався керівник відразу.
Тільки тішився дарма,
Був і на нього компрогат.

Коли він про те дізнався,
Гнівно лаявся й бідкався.
І за мить немов прозрів:
Біля себе змію пригрів.

СУСІДИ

Мої сусіди супер-клас родина.
Таких не знайдеш в Україні.
Живуть, як кажуть, душа в душу.
Тож розповісти про них я мушу.

Зарплата – то для сусідів свято.
Цих свят не так уже й багато.
В основному буденні, сірі дні
У полі, біля курей, біля свині.

Як тільки бігає жінка кругом хати,
Знай, сусід отримав вже зарплату.
А як почнуть чубитися вони –
Бойовик із Голівуду вихідний.

І коли музика в сусідів грає,
То сусід з сусідкою відпочиває.
На все село пісні горланить,
Що чують геть за океаном.

А на другий день, завжди, ремонт,
Неначе поруч проходив фронт.
Ніби хтось стріляв з гармати –
Сусідів хату не впізнати.

Я б не звертав на це увагу,
Та тут така от, друзі, справа.
У сусідів дуже часто свято,
Неначе кожен день зарплата!

ЛИСТОНОША БАБА ЗОЯ

Баба Зоя не тужила,
Що листоношею була.
Всі новини вона знала,
Всюди їх розповідала.

У сільраді йде нарада,
Під дверима сидить баба.
Збори рішення приймають,
У селі давно все знають.

Баба Зоя – листоноша,
Всюди встромить свого носа.
Знає кораблі й ракети,
Всі проблеми і секрети.

Чи панахида, чи парад,
Там баба Зоя – делегат.
А хто її делегував,
Ніхто не відав і не знав.

Баба Зоя – листоноша,
Дасть завжди усім відкоша.
Не слід із нею жартувати,
Можна нерви зіпсувати.

Просто треба, щоб громада
Висувала бабу в ради.
Може б, щось тоді змінилось
Або Рада вся закрилась.

БАБА У ДІЛЬНИЧОГО

Якось баба до міліції прийшла,
З собою пляшку оковитої взяла,
Сала, хліба, цибулину як годиться,
На всяк випадок, може, знадобиться.

Щоб владнати делікатну справу,
На сусідів написати заяву.
Дістали бабу з двох сторін сусідки,
Кляті кури, гуси та індики.

Вислухав міліціонер уважно,
Та й питає строго і поважно:
– Бабусю, тут така от справа,
Від ваших сусідок є на вас заява.

Скаржаться вони, що ви часто п'єте,
Гоните горілку та ще й продаєте.
Що за оковиту ви берете гроші,
А ваш продукт народний не дуже хороший.

– Ой не вір, синочку, то усе брехня.
Не гоню й не п'ю самогону я.
Ну, хіба що в свято триста грам хильну.
Це для апетиту або щоб заснуть.

Ніколи не сховати шило у мішку,
У міліціонера теж рильце у пушку.
Про те бабусю дуже добре знала
І дільничому такої заспівала:

– А про вас казали люди авторитетні,
Що берете хабарі і то конкретні.
Та я у те не вірю, то все балачки.
Ви ж порядний і зовсім не такий.

А люди хай пліткують, Бог їм суддя.
Тому свою заяву залишу Вам я.
І залишу гостинець – цей натур-продукт.
Бувайте здорові, а я собі піду.

МУДРА БАБА

Голова колгоспу землі об'їжджав,
Краєвид казковий очі милував.
З кукурудзи баба вийшла із мішком,
Привіталась чемно ніжним голоском.

Голова питає: “Може, підвезти?
До села далеко звідси ще іти”.
“Ой спасибі, синку, – йому відповіла. –
Неначе сам Бог тебе мені послав.

Зачекай хвилинку ти мене, синок,
Там у кукурудзі ще один мішок”.
І у кукурудзу за мішком пішла
Та не повернулась – баба утікла.

Ждав і не діждався бабу голова.
Ось така історія у житті була!

ЗАЗДРІСТЬ

Сусідка заздрила сусідці,
Що у тієї кращі вівці.
Журилась, переймалась баба,
Душила й гризла її жаба.

Трава на дворі зеленіша,
Ще й пишні вишні та й рясніші.
Картопля в полі ліпше родить
І кіт миші краще ловить.

Гарбузи на городі більші
І яйця курячі біліші.
Та й ще сусід не п'є, не палить,
Уся громада його хвалить.

Не знає баба, що робити,
Не може з жабою змиритись.
Сама себе занастила,
Що, врешті-решт, і захворіла.

РОЗМОВА ВЧИТЕЛІВ

Вчитель бідкався колезі:
– Терпіти більше я не в змозі.
Щоденно одні лише нерви,
Добре, що влітку перерва.

А діти тепер, хай йому грець,
Не знаю, чи буде тому кінець.
Щось в їхні голови втокмачить
Це також не проста задача.

Усе стараєшся, навчаєш,
Успішність завжди завищаєш.
Хочеться неуків навчити,
Щоб могли краще вони жити.

– Колего, вибачте на слові,
Діти тепер усі дубові.
Тему пояснював, геть упрів,
Що й сам нарешті зрозумів.

А вони сидять, як барани,
Думають, що хочу я від них.
– Ой знаю, друже, бо наука
То велика і складна штука.

СУСІД В АРМІЇ

Пішов в армію сусід
Батьківщину захищати.
– Служи, синочку, ти як слід, –
Його повчали батько й мати.

Штабіст у роту завітав
Неждано у кінці кварталу.
Це ж треба, щоб сусід попавсь
На очі цьому генералу.

І ось тут сталося ЧП,
Ніхто не винен був у тому.
Нема чобіт таких нігде –
В сусіда розмір сорок сьомий.

З вуст генеральських вся слина
Вмить розлетілась по солдатах.
Наказ отримав старшина
З-під землі чоботи дістати.

Старшина довго не мудрив,
В майстерні чоботи замовив.
Та не одні – відразу три,
Щоб більше не було проколів.

Відслужив армію сусід,
Вже на кінець той день настав.
А за ним чоботи услід
Додому старшина прислав.

ЯК ДІД ХОТІВ ОДРУЖИТИСЯ

Діду уже вісімдесят,
А він женитись хоче.
Чіпляється до дівчат
І голову морочить.

Якось раз в обідню пору
Причепурився, як міг,
До колгоспу у контору
Дід, захекавшись, прибіг.

Секретарка смаглолиця –
У очах огонь горить –
Білокура молодиця,
Що аж серденько тремтить.

– Будь мені ти за дружину, –
Дід до неї промовля. –
Хоч, куплю тобі машину,
Лижі, човна чи коня.

Секретарка каже діду:
– То усе пусті слова.
Добре, я за тебе вийду,
Якщо скаже голова.

Пішов дід голову просить,
Ще й написав заяву:
“Секретарка у вас сидить –
Красуня, справжня пава.

Я б за дружину її взяв,
Бо давно уже люблю”.
А голова на те сказав:
– Кадри я не роздаю.

Голова, провівши діда,
Тихо, сміючись, спитав:
– Хто сидить у нас без діла?
Хто діда до мене послав?

ПОСВАРИЛАСЬ БАБА З ДІДОМ

Посварилась баба з дідом
Та ще й била кочергою,
Все бурчить і ходить слідом,
Не дає йому спокою.

– Ой ти ж, п'яниця нещасний,
Вчора знову десь напився.
Щоб тебе взяла нечиста,
Що під ранок аж приплівся.

Краще б ти, душа пропаща,
У річці утопився,
Перед тим, як ти, ледащо,
На мені одружився.

Став дідусь під огорожу,
Закинув шнурок на грушу:
– Прости мені, святий Боже,
За мою грішну душу.

Баба все це підгледіла,
Прилетіла, як стрілою.
Зняла з груші свого діда,
Довго била кочергою.

Дід до баби каже тихо:
– Більше вішатись не буду,
Щоб не було мені лиха
Про горілочку забуду.

ПРО КОТА

Прибився кіт сусідові до хати,
Приплентався грязний волохатий.
Бідак від вітру аж хилився,
Нявкав і жалібно просився.

Сусід чоловік турботливий, простий.
Нагодував його, в комору запустив.
Положив на одежину під столом,
Поставив збоку миску з молоком.

Згодом кіт одужав і прижився,
Пильнував, ловив мишей і не журився.
Їв сметану, рибу і ковбаси,
Був до них він завжди ласий.

Та ось навчився хитрувати,
На сусіда перестав зважати.
І до того облінився, зажирів,
Що мишей в обійсті не ловив.

Ось так буває у житті не раз:
Прийде, прилізе «котеня» до вас.
Ви пожалієте його наразі,
А воно на голову вилазить.

ВОВК І ЗАЄЦЬ

У лісі зайця вовк зустрів.
Ніс заєць капустину.
Сіроманець вмить зрадив,
Собою загородив стежину.
– Ну що? Вовк запитав
І нишком облизався. –
На зустріч що ти не чекав,
Не думав і не сподівався.
А пам'ятаєш, за тобою,
Як навіжений, я чигав.
Під розлогою вербою
Хвоста і морду обідрав.
Через тебе, вражий сину,
У річці ледве не втопився.
Покалічив собі спину,
Без вуха залишився.
Твоя провина в тому,
Що я сліпий на око,
Що не маю свого дому,
А в душі неспокій.
Скільки років все дарма
За тобою я ганявся,
Хоч надворі не зима
Та сам мені попався.
Слухав заєць і тремтів,
Допоки вовк бідкався,
А коли той закінчив,
Заєць у нору сховався.
Знову облизня спіймав
Сіроманець бідолашний.
Як би ж то він знав
І не був вчорашнім.

ВОРОНА І ЛИСИЦЯ

Лисиця вешталась без діла,
Поживу для себе шукала.
Ворона на дереві сиділа,
У роті сир тримала.

Не довго думала лисиця,
Як сир в ворони відібрать.
Каже: “Дорога сестрице,
А чи умієш ти співать?”

Ворона хитрість зрозуміла:
Сир положила під крило.
І як закаркає щосили,
Аж у вухах загуло.

Лисиця не звикла відступать.
І ворону знов питає:
“А чи вмієш ти співать
Тоді, коли літаєш?”

Ворона сир занесла у дупло,
Розправила широко крила
І полетіла у село,
Лисицю з носом залишила.

Так буває на землі,
Коли часто щось втрачаєш
І наступаєш на граблі –
Згодом ті граблі минаєш.

ПІВЕНЬ І СОЛОВЕЙ

Влітку півень до гаю забрів.
На гілці соловейко сидів,
Чарівні пісні ніжно співав,
Гай довкола від них завмирав.

Слухав і слухав півень пісні
І тихо питає: “Скажи-но мені,
Де так співати ти навчився?
Секретом своїм поділися.

Гарних багато знаєш пісень,
У гаю співаєш їх цілий день.
А я лише знаю ку-ку-рі-ку.
Допоможи мені, братику,

Щоб зранку, під вечір і в день
Кури усі з сусідніх осель
Збігалися помилуватись.
Я так, як ти, хочу співати.

Друже мій, брате, зблизька й здаля
Я ж такий красень, тільки поглянь:
Статура, гребінь на голові”.
На що соловей йому відповів:

“Я б залюбки тобі допоміг,
Якби цій біді зарадити міг.
Та лише Бог на світі дає
Кожному своє!”

ПРО СОБАКУ

У селі собака жив,
Вірно господарю служив.
Від злодіїв охороняв
І на життя не нарікав.

Так велося з року в рік,
Собака вже до того звик.
Думав, буде так завжди,
Та недалеко до біди.

Бідолаха з часом постарів,
Втратив нюх і втратив зір.
Біля буди довго спав
І господар його прогнав.

Собака дуже засмутився,
Пішов у ліс і там лишився,
Щоб ніхто не бачив.
Скінчилося життя собаче.

КЕНГУРУ І ЧЕРЕПАХА

Біля річки черепаха
Кенгуру повчала:
– Ти все скачеш, бідолаха,
Все тобі щось мало.

Носиш в торбі діточок,
Що не день – то клопіт,
А я яйця у пісок –
І усі турботи

За собою я слідкую,
Все роблю по волі.
Світом білим не нудьгую,
Не гнівлю я долю.

Я на себе подивлюся –
Справжня пані з міста.
І живу і не журюся
Майже років триста.

А ти бігаєш і скачеш,
Усе щось шукаєш.
То смієшся, а то плачеш –
Нічого не маєш.

Де, скажи мені, твій статок?
Ти ж така моторна.
Ні маєтку, ані хати
Лише одна торба.

Кенгуру відповідає
Скромно по порядку:
Кожен має те, що має.
Щастя не у статку.

КІНЬ І СВИНЯ

Свиня питає у коня:

– Що за життя в тебе щодня –
Одні лиш клопоти й турботи,
Зранку і до вечора робота.

Їздять на тобі, кому не лінь,
Раніше був ти красень кінь –
Тепер змарнів і постарів,
Линяєш, майже зуби з'їв.

Подивися на себе ти здаля,
Вже став схожим на теля.
То щось возиш, то ореш,
Ані трохи себе не бережеш.

А я ось тільки те й роблю,
Що кожен день все їм і сплю.
На сонці у багні купаюсь
І нічим не переймаюсь.

Кінь слухав і мовчав,
А потім мову розпочав:
– Скажу тобі відкрито,
Ти бачиш лиш одне корито.

Працюю тяжко і щоденно
Та живу я не даремно.
Ніхто, повір, не дорікне
За неробство й лінь мене.

А життя прекрасне і казкове,
Скільки в ньому є усього.
Ось за це і варто жити.
Та що там говорити ...

ІЗ ЗАПИСНИКА АВТОРА

1. Щось кожен може, а щось може не кожен.
2. Якщо проморгав, то вже моргай.
3. Все добре в міру, та міра у кожного своя.
4. У кожного мудреця є свої суфлери.
5. Пісня, як людина – народжується, живе і помирає.
6. Коли сплюєш в минуле мости, частину себе сплюєш ти.
7. Завжди можна щось досягти, якщо іти до мети.
8. Той живе в душі з любов'ю, хто сміється над собою.
9. Якщо нема штанів, то попруга не потрібна.
10. Мудрість приходить з роками, а дурість, коли їй заманеться.
11. Перш ніж говорити, подумай, чи варто.
12. Не пхай палки в колеса, може, доведеться під'їхати.
13. Не заздри багатим – не завжди в них свято.
14. Батьківщина – це добре, чужина – теж добре, якщо на гостині.
15. Не поспішай жити.
16. Все повертається в житті бумерангом.
17. Треба вміти слухати і мовчати.
18. Коли говорять тобі у спину, це означає, що ти ідеш попереду.
19. Все від Бога, та не все до Бога.
20. У зрілості гірше як у молодості, та краще як у старості.
21. Якщо несправні гальма – краще не їдь.

З М І С Т

ПЕРЕДМОВА	3
П'ЯТА ПОРА РОКУ	5
П'ята пора року	7
Пісня рідного дому	9
Волиняночка	10
Козацька слава	12
Смійся!	13
А в Одесі!	14
Вихідний	16
Я до циганки не піду	17
Все повториться	19
Мовчання	20
Білі квіти	21
Осінь пора	23
Жартома	25
Повернись!	26
Літо	29
Другий берег неба	30
В міському парку	31
Ховались зоряні отари	32
Романтичне оповідання	35
Рівне	37
У вагоні	38
Минули вже давно ті дні	39
Журавлі	41
Піднімем келихи за нас!	42
Клоун	43
БУВАЛЬЩИНИ, ГУМОРЕСКИ, БАЙКИ	44
Чоловік і поет	45
Бджілка	46
Бур'ян	47
Мудрий пугач	49
Циганська школа	50
Коломійка	51
Веселі частівки	53

Байка про барана	55
Рибалка з диким медом	56
Батьківська любов	58
Перчина	59
Про сусіда, Сірка і капелюха	60
Екстрасенси	62
Вареник	64
Червоне число	66
Компромат	67
Сусіди	68
Листоноша баба Зоя	69
Баба у дільничого	70
Мудра баба	72
Заздрість	73
Розмова вчителів	74
Сусід в армії	75
Як дід хотів одружитися	76
Посварилась баба з дідом	78
Про кота	79
Вовк і заєць	80
Ворона і лисиця	81
Півень і соловей	83
Про собаку	84
Кенгуру і черепаха	85
Кінь і свиня	86
Із записника автора	87

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Тимощук Василь Володимирович

П'ЯТА ПОРА РОКУ

ВІРШІ

*Редактор Євген Шморгун
Коректор Любов Дейнека
Художнє оформлення Леонід Форсюк
Дизайн обкладинки Андрій Дейнега
Набір і верстка Олег Власюк*

Здано до набору 10.01.2008 р. Підписано до друку 14.01.2008 р.
Формат 70x100 1/32. Папір офсет. Гарнітура «Times New Roman».
Друк офсет. Ум. друк. арк. 3,55. Ум. фарб.-відб. 7,5. Обл.-вид. арк.
3,0. Наклад 300 пр. Зам. 3.

Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.
Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».